

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **O. O.-E.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17.2.2010, č.j. CPR-17601-1/ČJ-2009-9CPR-C249

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17.2.2010, č.j. CPR-17601-1/ČJ-2009-9CPR-C249 a rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Příbram ze dne 19.11.2009, č.j. CPPH-03260/CI-2009-66 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.922,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) Ředitelství služby cizinecké policie zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání vydanému Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie Příbram dne 19.11.2009 pod č.j. CPPH-03260/CI-2009-66, a toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdilo.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že žalobci byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na vízum nad 90 dnů za účelem zaměstnání s platností ode dne 04.10.2007 do 30.11.2007. Následně mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem s platností ode dne 01.12.2007, prodloužované do 30.11.2009. Dne 19.10.2009 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. V průběhu řízení správní orgán I. stupně z výpisu z evidence Rejstříku trestů zjistil, že v něm je záznam Okresního soudu v Příbrami o pravomocném odsouzení žalobce za spáchání trestného činu. Trestním příkazem Okresního soudu v Příbrami ze dne 24.09.2008 č.j. 4 T 218/2008 je doloženo, že žalobce je vinen, že dne 14.07.2008 se při průjezdu pravotočivou zatáčkou plně nevěnoval řízení, v důsledku čehož jedna spolujedoucí osoba ve vysokém stupni těhotenství podlehla na místě svým zraněním a druhá osoba byla těžce zraněna, tedy jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví a smrt, protože porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona, čímž spáchal trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 tr. zákona. Dne 4.11.2009 byl se žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení podle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Do protokolu žalobce uvedl, že v České republice žije již dva roky společně se synem, který navštěvuje základní školu, a manželkou, která je zaměstnaná ve stejné firmě jako žalobce. V České republice si zvykli a neumí si představit, že by se měli vrátit zpět do Mongolska. Autonehody, kterou způsobil, nesmírně lituje. Lekl se tehdy při řízení dravců, kteří mu vlétli do výhledu, a tak způsobil autonehodu. Alkohol před jízdou nepožil.

Odvolací orgán dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí zkoumal dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a dospěl k závěru, že stav, ve kterém se žalobce ocitl, si přivodil svým vlastním nedbalým jednáním a v důsledku toho musel předvídat pro něho nepříjemné následky. Státní orgány jsou povinny respektovat příslušné články Listiny základních práv a svobod, Všeobecné deklarace lidských práv a Evropské úmluvy o lidských právech. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod však nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Na základě zjištěných skutečností správní orgán I. stupně vydal dne 19.11.2009 podle ustanovení § 44a odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 35 odst. 3 a ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnutí o neprodloužení povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že postup správního orgánu I. stupně není v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu a § 56 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, neboť nezohledňuje jeho současnou životní situaci a neodpovídá okolnostem daného případu, ani není v souladu s veřejným zájmem. Uvedl, že v České republice žije se svou rodinou více jak dva roky, přičemž manželka i dítě mají povolený pobyt na území. V případě neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu by mu byla odeprána možnost pracovat a živit svou rodinu a byl by nucen vycestovat z České republiky, což by narušilo jeho rodinný život a způsobilo by i nenahraditelnou újmu jeho rodině. Dále uvedl, že se dopustil nedbalostního trestného činu ublížení na zdraví dle 224 odst. 1, odst. 2 tr. zákona a podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona mu byl uložen trest odnětí svobody na 1 rok se zkušební dobou na dva roky. Od uložení trestu uplynul více jak rok a do současné doby neměl žádný problém, který by indikoval porušení zkušební doby. Celý život žije příkladným způsobem a spáchaného činu hluboce lituje. Namítl, že podle § 56

odst. 3 zákona o pobytu cizinců se k ustanovením odst. 1 a odst. 2 tohoto paragrafu nepřihlédne, pokud udělení víza je v zájmu plnění mezinárodního závazku. K tomu uvedl, že nucené vycestování by znamenalo zásah do jeho rodinného života, což představuje porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce dále poznamenal, že Evropský soud pro lidská práva se mnohokrát zabýval otázkou vyhoštění cizinců se soukromými a rodinnými vazbami v cizí zemi. Pro zjištění, zda daný zásah je nezbytný a přiměřený, stanovil tento soud „vůdčí principy“ posuzování situací, kdy smluvní stát vyhošťuje cizince ze svého území. Podle těchto principů je třeba vzít v úvahu zejména povahu a závažnost spáchaného přestupku, dobu, která uběhla mezi spácháním přestupku a sporným opatřením, jaké bylo dotyčného chování během této doby, rodinnou situaci vyhoštěné osoby, délku jejího manželství a další prvky svědčící o skutečné povaze rodinného života dotyčného páru, narození dítěte, závažnost obtíží, které by manželka žalobce zřejmě poznala v zemi původu svého muže. Žalobce zastává názor, že v jeho případě se nejednalo o takové provinění, jež by mělo ospravedlnit postup policie, a proto navrhl, aby odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil. K odvolání žalobce přiložil prohlášení manželky, která v něm uvádí, že by pro ní bylo jak po stránce psychické, tak ekonomické nesmírně těžké zajistit pro dítě bydlení a další potřeby. Dále přiložil potvrzení Základní školy v Davli o tom, že jeho syn navštěvuje tuto základní školu. Současně přiložil pracovní hodnocení společnosti BOCA s.r.o., se sídlem Čím 94, Nový Knín, ve kterém zaměstnavatel uvádí, že žalobce i jeho manželka řádně vykonávají své pracovní povinnosti. Dopravní nehoda, kvůli které má (žalobce) záznam v trestním rejstříku, se stala v roce 2008 a nebyla způsobena úmyslně. Žalobce nepožil před jízdou alkohol, přivolal okamžitě záchrannou službu a všem účastníkům nehody se snažil pomoci. V rámci svých možností nahradil škody způsobené touto nehodou, uhradil ošetření účastníků nehody zdravotní pojišťovně a po celou dobu rodině zemřelé aktivně pomáhá. Případné zamítnutí povolení k dlouhodobému pobytu by způsobilo rozdělení rodiny, sociální i finanční problémy, vytržení dvanáctiletého syna žalobce ze školního kolektivu a prostředí, kterému se již přizpůsobil.

Odvolací orgán se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s jednotlivými odvolacími důvody. Námitku, že správní orgán I. stupně porušil ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a § 56 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, shledal neopodstatněnou. Má za to, že stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel z výpisu z evidence rejstříku trestů, kterým je doloženo, že žalobce v něm má záznam o pravomocném odsouzení Okresním soudem v Příbrami ze dne 24.09.2008 č.j. 4 T 218/2008 za spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 trestního zákona s následkem smrti. V tomto případě při rozhodování podle ustanovení § 44a odst. 3, v návaznosti na ustanovení § 35 odst. 3 a ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen rozhodnout o neprodloužení dlouhodobého pobytu za podmínky, že důsledky neudělení víza, resp. dlouhodobého pobytu budou přiměřené důvodu pro neudělení víza, resp. dlouhodobého pobytu. V případě, že by tak správní orgán nepostupoval, byl by jeho postup v rozporu s platnými právními předpisy České republiky. Odvolací orgán shledal, že správní orgán I. stupně se zabýval dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, přičemž konstatoval, že stav, ve kterém se účastník řízení ocitl, si přivodil svým vlastním nedbalým jednáním, v důsledku čehož musel předvídat pro něho nepřijemné následky. Odvolací správní orgán prověřením zjistil, že manželce žalobce paní T. O., nar. ..., bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, z čehož vyplývá, že může i se synem nadále pobývat na území České republiky. Odvolací orgán dále konstatoval, že podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod může správní orgán do výkonu práva na respektování soukromého a

rodinného života zasahovat, když je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojů a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Mezinárodní závazky týkající se čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jsou v českém vnitrostátním právním řádu promítnuty v zákoně o pobytu cizinců. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života se tedy posuzuje podle toho, zda takovým rozhodnutím bude dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, na svém území. Je v zájmu České republiky a ve veřejném zájmu, aby na území pobývali jen ti cizinci, kteří dodržují platné právní normy a není v zájmu České republiky, aby zde pobývali cizinci, kteří porušili zákony České republiky, byť z nedbalosti. K námitce žalobce, že Evropský soud pro lidská práva se mnohokrát zabýval otázkou vyhoštění cizinců se soukromými a rodinnými vazbami v cizí zemi a stanovil principy posuzování situace, kdy smluvní stát vyhošťuje cizince ze svého území, odvolací správní orgán uvedl, že v případě žalobce se nejedná o vyhoštění. Na základě shora uvedených skutečností odvolací orgán dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně v daném případě nepochybil, neboť vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a tento správně posoudil i po stránce právní v souladu s relevantními ustanovením zákona o pobytu cizinců a správního řádu.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že správní orgán při svém rozhodování porušil § 56 odst. 2 písm. a) a § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dále § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce ke své žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu předložil veškeré dokumenty, které zákon požaduje a objasnil svou osobní a rodinnou situaci, a tudíž se domnívá, že mu měl být dlouhodobý pobyt prodloužen. Tím, že mu pobyt nebyl prodloužen, porušil správní orgán § 35 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se uvádí, že vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), *za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.* Správní orgán dle názoru žalobce špatně posoudil přiměřenost důsledků, které pro jeho osobu bude mít neprodloužení daného pobytu. Žalobce v této souvislosti uvedl, že žije v České republice se svou manželkou a synem více jak dva roky. Vedou žádný život a v české společnosti jsou dobře integrováni. Žalobce i jeho manželka pracují ve společnosti Boca s.r.o., kde řádně plní své povinnosti a za celou dobu zaměstnání neměli žádné pracovní problémy. Žalobcův dvanáctiletý syn chodí v ČR do základní školy a je do kolektivu dobře zapojen.

Podmínku trestní zachovalosti, která je jednou z podmínek pro prodloužení dlouhodobého pobytu, žalobce nesplňuje z toho důvodu, že ve výpisu z evidence Rejstříku trestů je uveden čin, za který byl uznán vinným dne 24.9.2008. Jednalo se o nedbalostní trestný čin ublížení na zdraví dle § 224 odst.1, odst. 2 tr. zákona, za který mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona trestním příkazem uložen trest odnětí svobody na 1 rok se zkušební dobou na 2 roky. Od uložení trestu uplynul více jak rok a do současné doby

žalobce neměl žádný problém, který by indikoval porušení zkušební doby, tudíž účel trestu je splněn i bez vykonání trestu. Celý svůj život žalobce žije příkladným způsobem a spáchaného činu hluboce lituje. Ihned po nehodě zajistil rychlou lékařskou pomoc, později nahradil i způsobenou škodu. Od doby, kdy k této nešťastné dopravní nehodě došlo, se snaží pozůstalým pomáhat, a to jak finančně, tak i jakýmkoli způsobem, který je třeba. Je si vědom činu, který způsobil, i jeho extrémní závažnosti, a proto se neustále snaží čin napravit, jak nejlépe může. Domnívá se, že dopad, který má na jeho osobu neudělení víza, značně převyšuje důvody, pro které mu pobyt nebyl prodloužen. Neprodloužení pobytu neznemožňuje pobyt jeho manželce a synovi, nicméně pokud by pobyt žalobci nebyl prodloužen, byl by nucen odcestovat, čímž by byla jemu i jeho rodině způsobena nenahraditelná újma. Žalobce je toho názoru, že se v jeho případě nejednalo o takové provinění, jež by mělo ospravedlnit postup policie. Žalobce zopakoval, že si vědom činu, který spáchal, a velice lituje toho, že ho svým nedbalým chování způsobil. Připomenul zároveň, že se jednalo o jeho první porušení zákonných povinností, což vzal v úvahu i trestní soud, když v rámci svého uvážení rozhodl (o uložení trestu) těsně nad dolní hranicí možného trestu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností ode dne 1.1.2011 přešla působnost odvolacího orgánu ve věcech dlouhodobého pobytu cizinců na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud od uvedeného data s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jednal jako se žalovaným (§ 69 s.ř.s.).

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Zástupce žalobce k věci samé při jednání uvedl, že žalobce je nyní otcem tří nezletilých dětí. Jeho manželka i děti mají povolení k trvalému pobytu na území ČR, a žalobce se tak ocitá v patové situaci, kdy jako otec bude muset vycestovat a přitom nechce opustit rodinu. Žalobce nepopírá, že se trestného činu dopustil, nicméně poukazuje na trestní příkaz, z něhož vyplývá, že tento trestný čin spáchal v nedbalosti a že nebyl pod vlivem návykových látek. Jednalo se o pochybení řádně žijícího člověka. S ohledem na závažnost činu byl žalobci uložen poměrně mírný trest 10 měsíců odnětí svobody s podmíněným odkladem na 2 roky. Žalobce má záznam o tomto trestu v rejstříku trestů a v době rozhodování správních orgánů o jeho žádosti již uplynula polovina doby, na kterou byl výkon trestu odložen. Žalobce žije řádně, nedopustil se žádného jiného pochybení proti trestnímu zákonu či jakéhokoliv přestupku. Z jeho strany se tedy jednalo o jednorázové pochybení. V dané věci nebyla správním orgánem dostatečně zohledněna přiměřenost dopadu rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce. V době rozhodování správních orgánů měl žalobce sjednanou pracovní smlouvu v téže společnosti, kde působí i jeho manželka. Jemu ale v důsledku rozhodnutí správních orgánů došlo k zániku pracovního povolení. Přístup správních orgánů považuje žalobce za zcela paušální. Argumentaci žalovaného na str. 4 napadeného rozhodnutí, v níž správní orgán uvádí, že žalobce jednal nedbale a měl předvídat následky svého činu, označil právní zástupce žalobce za logický nesmysl. V jednání žalobce zcela absentovala volní složka, tj. že by se takového činu dopustit chtěl, a není mu tak zřejmé, jak mohl předvídat následky, které tento čin způsobí. Ani Okresní soud v Příbrami při rozhodování v trestní věci neuložil žalobci trest správního vyhoštění. Žalobce je nyní v situaci, kdy jeho pobyt na území ČR zanikl a v důsledku toho čelí obdobným okolnostem jako v případě, že by byl vyhoštěn. Obává se situace, kdy bude muset opustit rodinu se třemi nezletilými dětmi. Zástupce žalobce

rovněž poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení podal vyjádření i ve věci přiměřenosti dopadu případného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zástupci žalobce však není zřejmé, co správnímu orgánu bránilo v tom, aby o obdobné vyjádření požádal i manželku žalobce, neboť i jí se rozhodnutí správních orgánů týká, protože dopadá i do jejího soukromého a rodinného života. V tomto ohledu považuje rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné. Jeho nepřezkoumatelnost spatřuje i v tom, že v odůvodnění rozhodnutí jsou k otázce přiměřenosti dopadu uvedeny pouze paušální věty na několika řádcích. Správní uvážení je tak velmi formální a nepřezkoumatelné.

Žalobce osobně při jednání před soudem k věci uvedl, že žije v České republice již po dobu 5 let, nechce ztratit rodinu a doufá v dobré rozhodnutí soudu.

Žalovaný se k jednání soudu nedostavil, svou nepřítomnost u jednání písemně omluvil.

Soud při jednání provedl důkaz těmito listinami:

- rodným listem nezl. O.-E. A., nar. ...,
- rodným listem nezl. O.-E. E., nar. ...,
- rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2.12.2011, č.j. OAM-5490-10/TP-2011 o udělení povolení k trvalému pobytu nezl. O.-E. B., nar. ...,
- rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18.10.2011, č.j. OAM-8365-6/TP-2011 o udělení povolení k trvalému pobytu nezl. O.-E. A., nar. ...,
- rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18.10.2011 č.j. OAM-8364-6/TP-2011 o udělení povolení k trvalému pobytu nezl. O.-E. E., nar. ...

Z provedených důkazů soud zjistil, že žalobce je otcem shora jmenovaných nezletilých dětí, jimž bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b/ zákona o pobytu cizinců policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, *za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*

Podle § 56 odst. 2 písm. a/ zákona o pobytu cizinců vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), *za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Při*

posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 174 odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Podle § 76 odst. 3 s.ř.s. nejsou-li důvody pro postup podle ustanovení odstavců 1 a 2 nebo podle § 51, nařídí předseda senátu jednání. Z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 soud napadené rozhodnutí zruší, popřípadě vysloví jeho nicotnost i tehdy, vyjdou-li tyto vady najevo při jednání.

Soud o věci uvážil takto:

Jak ustanovení § 37 odst. 2 písm. b/ zákona o pobytu cizinců, tak i ustanovení § 56 odst. 2 písm. a/ zákona, které se podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců vztahují obdobně též na řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, stanoví, že správní orgán může rozhodnout o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pouze za podmínky, že důsledky takového rozhodnutí budou *přiměřené* důvodu, pro který nebylo povolení k pobytu cizinci prodlouženo. Při posuzování této přiměřenosti je policie podle zákona povinna přihlížet zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Soudu v dané věci nezbylo než přisvědčit námitce žalobce, že správní orgán se podmínkou přiměřenosti důsledků rozhodnutí řádně nezabýval, a jeho rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. Přestože žalobce jako účastník řízení uvedl v průběhu správního řízení konkrétní argumenty týkající se jeho soukromého a rodinného života, správní orgány obou stupňů se těmito jeho argumenty vůbec nezabývaly. Hodnocení přiměřenosti důsledků rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ze strany správního orgánu I. stupně se omezilo toliko na strohé konstatování, že „stav, ve kterém se žadatel ocitl, si přivodil pouze svým vlastním, nedbalým jednáním a v důsledku toho musel předvídat pro něho jistě nepříjemné následky.“ Je pravdou, že k odsouzení žalobce došlo na základě jeho protiprávního jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty trestného činu, který spáchal z nedbalosti. Nedbalostní forma zavinění trestného činu však zároveň znamená, že žalobce nechtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem. Absence volní složky na straně žalobce, který, zjednodušeně řečeno, daný trestný čin spáchat vůbec nechtěl, zároveň vylučuje, aby žalobce v době před jeho spácháním mohl předvídat nepříznivé následky spáchání trestného činu spočívající ve ztrátě trestní zachovalosti v důsledku pravomocného odsouzení.

Ani odvolací orgán se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s otázkou přiměřenosti důsledků rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, při jejímž posouzení měl dle zákona přihlížet zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Jeho argumentace, že manželce žalobce bylo uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem zaměstnání, takže může i se synem nadále pobývat na území České republiky, nevypovídá zhora nic o dopadech negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života samotného žalobce. Další část odůvodnění napadeného rozhodnutí pak obsahuje pouze obecné teze o nutnosti spravedlivé rovnováhy mezi zájmy státu na straně jedné a zájmem cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života, jakož i obecně platné konstatování, že Listina základních práv a svobod nezakládá cizincům nárok na pobyt na území České republiky. Tyto paušální úvahy odvolacího orgánu však neobsahují ani náznak posouzení individuální situace žalobce, tedy toho, jaké konkrétní důsledky bude pro něj mít neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, zejména jaké budou dopady takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života, který žalobce na území České republiky vede. Zákonem vyžadované posouzení toho, zda důsledky rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu jsou v daném případě přiměřené důvodu, pro který nebylo žalobci povolení k pobytu prodlouženo, tedy chybí i v napadeném rozhodnutí.

Absence takového posouzení otázky přiměřenosti důsledků rozhodnutí, jež by zohledňovalo individuální skutkové okolnosti žalobcova případu, má za následek jak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tak i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud proto obě rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a/, odst. 3 a § 78 odst. 3 s.ř.s. rozsudkem zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Skutečnosti prokazované žalobcem při ústním jednání (narození dalších dětí, udělení povolení k trvalému pobytu jeho dětem) neměly žádný vliv na rozhodnutí soudu, a to jednak vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která je sama o sobě důvodem pro jejich zrušení, a rovněž z toho důvodu, že tyto skutečnosti nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí. Při přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu soud podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Námitku vady řízení před správním orgánem spočívající v nevyslechnutí jeho manželky uplatnil žalobce poprvé při ústním jednání před soudem. K této námitce soud nemohl jakkoliv přihlížet, neboť byla vznesena až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Pokud by tak učinil, tedy pokud by překročil rozsah včas uplatněných žalobních námitek, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za první dva úkony provedené do 31.12.2012 činí dle advokátního tarifu - vyhlášky

č. 177/1996 Sb., 2 x 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a sazba odměny za účast při jednání soudu konaném dne 19.6.2013 činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 1.722,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 11.922,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 19. června 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková